

Само войводитѣ смѣтно догаждаха, че това ще има нѣщо общо съ пленничеството на царя въ Визансъ.

Между това, Калоянъ заведе Ефросина въ шатрата си. Заповѣда да донесатъ ядене, медовина, плодове. Изтегна се на кожата, която му служеше за легло, и заслуша разказа, който жената почна уморено да разправя. Тя говорѣше, ядѣше, замлѣкваше, следъ това отново започваше да говори.

Следъ бѣгството на Иваница, Исакъ-Ангелъ изпадналъ въ страшна ярость. Отначало искалъ да я убие. Но после, паритѣ на Теофила спасили живота ѝ и тя била изпратена на заточение въ единъ градъ на Мала-Азия. Следъ смъртьта на Исакъ-Ангелъ, тя се върнала въ Константиновградъ, но после избѣгала отъ тамъ, когато латинитѣ обсадили града и отишла въ Димотихонъ, следъ това въ Солунъ, а сега била заедно съ пътуваща театрална труппа въ Филиповградъ. Така си изкарвала хлѣба. Сълзи тихо потеккоха по изсъхналото ѝ лице. Тя леко блѣсна чинията си и склони чело върху низката трапеза.

Калоянъ дълбоко въздѣхна. Погледна я и сведе бързо очи. Нищо не бѣ останало отъ „онази“ Ефросина. Нищо отъ онази мека като бархатъ кожа, нищо отъ ония искрящи пѣстри очи, сочната като череша уста, гладкото чело, витата снага, дългитѣ огнени коси... Скитничеството и бедността я бѣха превърнали предивременно въ една съсипана, остарѣла жена.

И въ сърдцето му се надигна буря отъ умиление. Дългитѣ години на самота и унижение, ужасътъ на последнитѣ времена — не бѣше ли това преживѣно само заради него?

— Кажи — какъ да ти се отплатя?

Тя поклати глава, изтри очитѣ си и го погледна. Тиха усмивка повърна на увехналото лице за мигъ стария му блѣсъкъ.

— Азъ съмъ тѣй щастлива, че преди да умра отново те видѣхъ... Това бѣше най-голѣмото ми желание. Не вървахъ, че нѣкога ще се изпълни. Азъ съмъ щастлива. Не искамъ нищо друго. — Тя се наклони малко къмъ него и го изгледа втречено. — Толкова съмъ мечтала за този